

Dávid Adél

Homeless a Keletinél

*Fejét balra billentve figyeli a nyüzsgést,
szereti, amikor zsizseg a tömeg,
ha nyár van, ilyenkor
még az árnyak is életre kelnek,
de a mínuszokban csak az apró
visszhangzik a műanyag pohár alján,
az is olyan sután, mintha félne az érme a hidegtől.
Álmában élhetőbb jelent képzeli magának,
szárnyakat növeszt, átszeli az eget,
reggelre megszökik innen a lelke,
az aluljáró lépcsőin kicsit tétovázik,
majd lila füstté lesz.*

Lenyomatok

*Múltunkat szirmokba kötjük,
egy csokornyai illat elfér a fiókban,
le kell zárnunk itt, még ha folytatódna is.
A jövőbe majd a szél viszi át az illatot,
egy év múlva, ha újra hullatja szirmait a cseresznyefa,
leülünk a térre, felnyitunk egy
üveget, s talán újra érezzük testünkön
az ágak nyomait.*

Vadászat

*Mondd meg Pirinek, hogy neki más név dukál,
a Piroskát mindig megeszi a farkas, kivéve, mikor nem.
Visszaszámolok tíztől, és egy más világban leszünk.
Tíz, kilenc, nyolc, oszoljon a köd.
Felriadunk, és hirtelen péntek lesz és ősz.
Kell valaki, akire ráhullnak a falevelek,
s varázslóvá válva visszahozza a farkast,
a vadász nagyon untat.
Hét, hat, öt, forralok egy kis bort,
mert Piroska nem lehetek.
Nélkülem halad a történet tovább,
pedig már látszik, hogy minden hiába.
Négy, három, kettő, mindannyian
a gyors péntekjeim vagytok.
Amíg a bor marad, a történet halad tovább.
Egy. Mégiscsak a farkas az igazi.*

Eső előtt

*Mint birkák a pásztort, úgy
hálózzák be a felhők a napot.
Se gyapjuk, se húsup, se tejük,
szivárvány jelzi a győzelmük.
Fénymentes, sötét térrészek
rajzolják a járást. A város fürdik.*